

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 19.128 van 25 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van "Nigeria alias Sierra Leone" nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 17 juni 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 juli 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories

Gelet op de beschikking van 5 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. STANS, die loco advocaat K. LAMBRICHTS verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart zich vluchteling op 25 april 2003.

Op 5 mei 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 september 2003 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 2 februari 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet.)

Op 19 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 2018 van 27 september 2007 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 31 augustus 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Op 17 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 31 augustus 2007 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, § 1 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15/09/2006.”

Op 14 juli 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 26.09.2003.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 05.05.2003. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in ons land.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“A. Schending van de motiveringsplicht

Er dient te worden vastgesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing lichtzinnig en foutief motiveert.

De Dienst Vreemdelingenzaken besluit tot onontvankelijkheid daar er geen identiteitsdocument aan het verzoekschrift werd gehecht.

Echter, zoals uit de uiteenzetting van de feiten reeds blijkt, is het voor verzoeker onmogelijk dergelijk document voor te leggen.

Hij heeft nooit dergelijk document gehad en weet nog minder welke nationaliteit hij nu eigenlijk draagt.

Zelfs voor de Dienst Vreemdelingenzaken is het onduidelijk welke nationaliteit verzoeker heeft.

Ofwel is de nationaliteit van verzoeker Nigeria ofwel Sierra Leone.

Tot op heden weet verzoeker nog steeds niet welke van de twee nationaliteiten hij heeft. Onderzoek bracht, gelet op de administratieve mogelijkheden van beide landen, geen duidelijkheid aan het licht.

Geen van beide landen kan stellen dat verzoeker haar nationaliteit heeft.

Op grond van een korte (standaard-)motivering komt de Dienst Vreemdelingenzaken tot het besluit dat het verzoek van verzoeker onontvankelijk is .

Verzoeker voldeed wel degelijk aan de vrijstelling opgenomen in artikel 9bis Wet dd. 15.12.2008.

De bestreden beslissing is niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak.

De beslissing werd genomen met machtsoverschrijding.

Dit maakt onomstotelijk een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienvolgens de bestreden beslissing dd. 23.02.2007 van de Dienst Vreemdelingenzaken te vernietigen.”

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan en dat het normdoel is bereikt nu blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing kent. Wat de materiële motivering betreft, verwijst verwerende partij naar artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet dat als voorwaarde stelt dat de vreemdeling over een identiteitsdocument moet beschikken. Uit het administratief dossier en uit de inhoud van het verzoekschrift blijkt dat de aanvraag niet gepaard ging met een identiteitsdocument.

2.1.3. In de repliekmemoire merkt verzoeker op dat hij in zijn verzoekschrift niet te kennen heeft gegeven dat hij de motieven van de bestreden beslissing kent. Hij herhaalt dat de motieven niet blijken uit de beslissing.

2.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van de nodige documenten noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker niet als vluchteling werd erkend en reeds het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de eerste bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."

De bedoeling van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument, dan wel van het feit zich in één van de gevallen te bevinden waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag enkel een geboorteakte heeft gevoegd. In de aanvraag geeft verzoeker nergens een motivering of verduidelijking waarom hij geen identiteitsdocumenten kon voorleggen. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister heeft geoordeeld dat *"de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, § 1 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15/09/2006"*.

De omstandigheid dat verzoeker in het middel een verantwoording poogt te geven waarom hij geen identiteitsdocumenten kon voorleggen, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker had dit immers op basis van artikel 9 bis, § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf moeten doen. Verzoeker kan deze verantwoording niet voor het eerst invoeren in de procedure voor de Raad.

Aangezien de aanvraag onontvankelijk werd verklaard, diende de gemachtigde van de minister niet in te gaan op de elementen ten gronde die verzoeker in zijn aanvraag heeft aangevoerd.

De eerste bestreden beslissing steunt op pertinente, afdoende en ter zake dienende motieven. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

"B. Onverwijderbaar

Ten slotte is er overduidelijk sprake van onverwijderbaarheid in hoofde van verzoeker.

Onafhankelijk van zijn wil kan verzoeker onmogelijk terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker weet immers niet wat zijn land van herkomst is.

het is het niet alleen onmogelijk terug te keren, het is voor hem zelfs onmogelijk een bewijs van onderdaan van zijn land van herkomst te bekomen.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.